

Arrest

nr. 173 597 van 26 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 1 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 14 juni 1982.

Op 20 oktober 2009 dient de verzoekster een asielaanvraag in.

Op 10 maart 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan haar toe te kennen. Het beroep dat zij tegen deze beslissing instelt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidt tot het arrest nr. 47 225 van 12 augustus 2010, waarbij de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bevestigd.

Op 21 april 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) namens haar minderjarige dochter K.V. die aan sikkelcelanemie lijdt. Op 26 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 17 januari 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de aanvraag ongegrond. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing instelde, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 131 217 van 13 oktober 2014.

Op 10 juni 2015 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2015 beslist de gemachtigde dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis werd gebracht op 6 augustus 2015 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 17/01/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01/04/2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01/04/2010 (zie bevestiging arts dd.01/07/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17/01/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Nog op 1 juli 2015 beslist de gemachtigde om de verzoekster het bevel te geven om het grondegebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die eveneens aan de verzoekster werd ter kennis gebracht op 6 augustus 2015 en die is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw,:
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd 30/01/2014 en betekend 04/02/2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid – wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“2.1 Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, in de mate dat dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 30.01.2014 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat door verzoekende partij tegen dit bevel werd ingesteld, werd verworpen, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van art. 3 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van deze wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel verschaffen.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing inderdaad artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vermeldt als haar wettelijke grondslag. Dit wetsartikel schrijft voor dat de

gemachtigde van de staatssecretaris: *“moet (...) in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”*. Er is dan ook een verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven onder meer wanneer de vreemdeling *“in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”* (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet).

Indien een meer voordelige bepaling uit een hogere rechtsnorm zich zou verzetten tegen de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, primeert echter de hogere rechtsnorm, waardoor de Raad de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In casu dient echter te worden opgemerkt dat de door de verzoekster in het enig middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet ontvankelijk is. De verzoeker stelt ter zake het volgende *“Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal verzoekster’ dochter haar gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoekster en haar gezin zou daarom ook een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM”*. Zij verliest echter uit het oog dat de tweede bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de verzoekster zelve. Verzoeksters zieke, minderjarige dochter wordt nergens in deze beslissing vermeld zodat geenszins kan worden aangenomen dat aan deze dochter het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het argument dat de gezondheidstoestand van verzoeksters dochter er zwaar op achteruit zal gaan zonder toegang tot de noodzakelijke behandeling, kan dan ook niet dienstig op de wettigheid van de tweede bestreden beslissing worden betrokken. Er dient te worden benadrukt dat de verzoekster geen enkel element bijbrengt dat haar eigen gezondheidstoestand betreft, noch toont zij aan dat zij zelve bij een terugkeer een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling dreigt te ondergaan. Daarenboven heeft de verzoekster het over een gedwongen terugkeer, terwijl de tweede bestreden beslissing geenszins met enige dwanguitvoering gepaard gaat. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM geen uitstaans heeft met de intrinsieke wettigheid van de tweede bestreden beslissing, zodat het middel op dit punt niet ontvankelijk is (RvS 14 februari 2002, nr. 103.558).

Nu de verzoekster niet op ontvankelijke wijze de schending heeft aangevoerd van enige hogere verdragsrechtelijke norm, kan de Raad het bestaan van een belang, in de zin van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet aanvaarden (RvS 25 november 2015, nr. 233.024).

Bovendien werd de verzoekster ter terechtzitting gewezen op de door de verweerder opgeworpen exceptie en werd ter terechtzitting gevraagd om hierover standpunt in te nemen. De aanwezige raadsman repliceert dat er op het moment van het indienen van het verzoekschrift nog geen vragen gesteld werden met betrekking tot de samenhang tussen de beide bestreden beslissingen. Zodoende wordt op geen enkele wijze ingegaan op het door de verweerder naar voor gebrachte gebrek aan discretionaire bevoegdheid bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het daaruit afgeleide gebrek aan belang bij de eventuele nietigverklaring van dit bevel.

De verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten zodat het buiten betwisting staat dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van toepassing is. De verzoekster betwist evenmin dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel, niet anders kan dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven in toepassing van voormeld artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekster maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat een vernietiging haar, in de gegeven omstandigheden, tot voordeel kan strekken.

Wanneer er twijfel rijst omtrent verzoeksters belang, komt het de verzoekster nochtans toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Het blijkt dan ook dat de verzoekster geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak alsnog een belang bij de nietigverklaring heeft. Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

De Raad kan in de gegeven omstandigheden dan ook enkel vaststellen dat de verzoekster geen blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 1 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op deze onontvankelijkheid, wordt de eerste bestreden beslissing verder aangeduid als "de bestreden beslissing".

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing alsook deze van het daarin vermelde advies van de ambtenaar-geneesheer en licht het middel als volgt toe:

"2. Artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk is wanneer [...] "de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk [...]."

Verwerende partij meent onterecht dat de aandoening van verzoeksters' dochter 'exact dezelfde is'.

Het is correct dat de aard van de aandoening dezelfde is: verzoeksters' dochter kampt nog steeds met homozygote sikkelcelanemie. Desalniettemin is de gezondheidstoestand van verzoeksters' dochter zeker niet dezelfde als bij de vorige aanvraag tot medische regularisatie.

Verzoeksters' dochter haar medische toestand is er de laatste jaren verder op achteruit gegaan.

Toen de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot het ongegrond verklaren van de medische regularisatieaanvraag nam, dateerde het meest recente standaard medisch getuigschrift in het dossier van 8 oktober 2012.

De Arts-adviseur concludeerde in zijn vorig advies op basis van deze standaard medische attesten onder meer het volgende:

"De afgelopen weken werden geen crisissen meer opgetekend. "

"Haar milt is licht vergroot. "

"verder waren er geen verdere verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten."

Dit beeld klopt echter niet meer. Sinds eind 2012 is er immers sprake van een algemene achteruitgang van haar gezondheidstoestand. Dit wordt expliciet bevestigd door de behandelende geneesheer, dr. P.M. (zie stuk 3).

Verzoeksters' dochter heeft het afgelopen jaar meer sikkelcelcrisissen gedaan, en werd sinds augustus 2013 maar liefst tien keer gehospitaliseerd. Verder onderging verzoeksters' dochter ook een splenectomie. (zie stukken 2 en 3 die zich ook in het administratief dossier bevinden)

Bij de vorige beoordeling van de gezondheidstoestand van verzoeksters dochter op 17 januari 2014, concludeerde de arts-adviseur dat er geen recente crisissen hadden plaatsgevonden, geen hospitalisaties waren noch acute opstoten, en werd verzoeksters' dochter haar milt nog niet verwijderd. Deze diagnose is ondertussen echter compleet achterhaald.

De achteruitgang in de gezondheidstoestand vormt een nieuw element dat nog niet eerder voorgelegd werd, en rechtvaardigt een nieuwe beoordeling ten gronde van het dossier. Door de aanvraag tot medische regularisatie onontvankelijk te verklaring, begaat verwerende partij dan ook een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3. De arts-adviseur gaat verder in tegen de conclusies van verzoeksters' behandelende specialist, zonder echter te motiveren op welke basis hij tot deze tegenstrijdige conclusies komt.

Dr. P.M. stelt immers expliciet dat er sprake is van een algemene achteruitgang van de gezondheidstoestand (zie stuk 3).

De arts-adviseur meent echter dat de aandoening van verzoekster in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 01.04.2010/exact dezelfde is (welke van deze twee opties is het? Verzoekster heeft hier het raden naar).

De arts-adviseur meent dat de gezondheidstoestand van verzoeksters' dochter ongewijzigd is, terwijl de behandelende geneesheer aangeeft dat er sprake is van een algemene achteruitgang van de gezondheidstoestand.

Wanneer een weigering van medische regularisatie gebaseerd is op een advies van de DVZ- arts dat tegengesteld is aan het medisch attest van de behandelend geneesheer, dan moet de DVZ-arts zijn advies voldoende concreet en pertinent motiveren. Wanneer de DVZ-arts een ander oordeel heeft dan wat door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, moeten de motieven van de DVZ-arts des te concreter en pertinenter zijn. Een andersluidend oordeel van de adviserende DVZ-arts impliceert immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten. De DVZ-arts moet daarom duidelijk preciseren op welke gronden hij zich steunt voor zijn afwijkend oordeel. Zo niet is het beslissende advies van de DVZ-arts niet afdoende gemotiveerd, (zie in die zin RvS 224.723 van 18 september 2013; RvS 206.947 van 26 augustus 2010; RvV 86 178 van 23 augustus 2012; RvV 114.457 van 26 november 2013).

In casu motiveert verwerende partij op geen enkele wijze hoe ze tot een tegengestelde conclusie kwam dan de behandelende geneesheer van verzoeksters' dochter, en waarom de gezondheidstoestand van verzoeksters' dochter in wezen niet zou verschillen van de vroegere situatie/exact dezelfde is (welke piste is het?). De motivering is niet voldoende concreet en pertinent, en kan de bestreden beslissing niet schragen. Afgezien van een duidelijke schending van de motiveringsplicht, beging verwerende partij ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel door op ongefundeerde en lichtzinnige wijze te concluderen dat verzoeksters' gezondheidssituatie ongewijzigd zou zijn ten opzichte van vroeger.

4. Door verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter §3,5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, ondanks het feit dat er wel degelijk nieuwe relevante elementen naar voren werden gebracht in de aanvraag, schendt de bestreden artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Tén tweede werd ook het zorgvuldigheidsplicht geschonden. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken¹. Verwerende partij schonk echter totaal geen aandacht aan de nieuwe ontwikkelingen in verzoeksters' dochter haar medische toestand en de voorgelegde rapporten, en besloot op onzorgvuldige wijze tot de onontvankelijkheid van verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie.

(...)

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden. Verwerende partij stelt immers dat de elementen in verzoeksters' aanvraag tot medische regularisatie reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag. Verwerende partij motiveert echter op geen enkele wijze hoe ze tot een tegengestelde conclusie kwam dan verzoeksters' behandelende geneesheer."

4.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

6/12

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat “er immers sprake [is] van een algemene achteruitgang van haar gezondheidstoestand”, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 01.04.2010 dewelke op 17.01.2014 ongegrond werd verklaard.

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

De verweerder wijst erop dat verzoekende partij haar vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 17.01.2014. In deze onontvankelijkheidsbeslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het advies van de arts-adviseur dd. 17.01.2014, waarin de aandoening homozygote sikkelcelanemie werd weerhouden.

Deze aandoening werd door de arts-adviseur als ernstig aanzien, en de behandelingsmogelijkheden werden nagegaan in Angola.

Verzoekende partij bevestigt dat de aandoening niet is gewijzigd (“Het is correct dat de aard van de aandoening dezelfde is.”).

Zij meent evenwel een verschil te zien in het feit dat door de arts-adviseur op 17.01.2014 nog was vastgesteld dat er op dat ogenblik geen recente crisissen waren doorgemaakt, terwijl dat nu wel het geval zou zijn.

Dit is evenwel niet relevant in het licht van het advies van de arts-adviseur dd. 17.01.2014, waarin sikkelcelcrisissen, omwille van de aandoening, reeds aannemelijk werden geacht, reden waarom de arts-adviseur dus – hoewel er toen geen recente opstoten waren geweest – had geoordeeld dat de aandoening ernstig was, waarvoor moest worden onderzocht of er al dan niet behandeling beschikbaar was.

Na onderzoek door de arts-adviseur bleek dat opvolging in Angola ‘perfect mogelijk’ is, en dit op basis van verschillende bronnen die specifiek betrekking hadden op de opvolging en behandeling van homozygote sikkelcelanemie.

De bewering van verzoekende partij, als zou de diagnose door de arts-adviseur zijn achterhaald, stemt dus niet overeen met de inhoud van het advies dd. 17.01.2014.

Dit blijkt ook al uit het feit dat bij de actuele behandeling (C/) in het standaard medisch getuigschrift enkel medicatie wordt vermeld, waaromtrent de behandelde arts in zijn begeleidend attest zelf uitdrukkelijk erkent dat hiervoor de behandelingsmogelijkheden in Angola reeds werden onderzocht: “In verband met de opgegeven lijst ((via DVZ) van medicatie die beschikbaar zouden zijn in Angola: Die lijkt op het eerst zicht wel OK voor de belangrijkste medicijnen”.

Uit een verdere lezing van het attest van de behandelende arts blijkt echter dat de bezorgdheden vooral gelegen zijn in het ontbreken van ‘een garantie op dagelijkse aanvoer in Angola’.

De huidige verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vreemdelingenwet lijkt in die zin vooral aanzien te moeten worden een oneigenlijk beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 17.01.2014, zonder dat daarbij daadwerkelijk nieuwe elementen worden aangetoond in de zin van art. ter, § 3, 5° Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het feit dat inmiddels een splenectomie werd ondergaan, wijst verweerder erop dat uit het standaard medisch getuigschrift duidelijk blijkt dat deze splenectomie deel uitmaakt van de medische voorgeschiedenis. Dit is ook logisch: voor zover een milt lege artis wordt

verwijderd, dient hiervoor geen verdere behandeling te worden voorzien. Dit is geen nieuw actueel element.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)”

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid dient onder meer zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De verzoekster voert tevens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling met name artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en bijlage) voorlegt waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 1 april 2010. De gemachtigde geeft verder aan dat het getuigschrift slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 17 januari 2014 reeds uitgebreid werd ingegaan op deze gezondheidstoestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Er wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar een bevestiging van een arts van 1 juli 2015 die met een gesloten omslag tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht. De gemachtigde geeft tot slot aan dat hij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet *“indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk”*. De bestreden beslissing is dan ook uitdrukkelijk gemotiveerd.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). De verzoekster betwist *in casu* dat de motivering afdoende is. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Aldus wordt in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet voorzien in de onontvankelijkheid van de nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indien de elementen die ter ondersteuning van de aanvraag werden ingeroepen reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Wat onder de term “*ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag*” moet worden begrepen, wordt echter niet in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet gepreciseerd. Gelet op het gegeven dat krachtens artikel 9ter, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet niet enkel de ziekte op zichzelf van belang is maar ook de graad van ernst van deze ziekte (en de noodzakelijk geachte behandeling), kan de verweerder niet worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen lijkt voor te houden dat een algemene achteruitgang van de gezondheidstoestand, hetgeen onmiskenbaar betrekking heeft op de graad van ernst van de aandoening, onmogelijk een nieuw element kan vormen.

Wat er ook van zij, de Raad wijst er op dat de onontvankelijkheidsbeslissing waarbij wordt vastgesteld dat slechts dezelfde elementen werden ingeroepen als deze die reeds in een eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden aangebracht, op dit punt ook afdoende dient te worden gemotiveerd derwijze dat de betrokken aanvrager kan nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of hij de voorgelegde gegevens correct heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 17/01/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 01/04/2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 01/04/2010 (zie bevestiging arts dd.01/07/2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17/01/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

De eerste paragraaf betreft slechts een aanduiding van en een parafrasering van de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing steunt. In de tweede paragraaf wordt geduid dat de verzoekster in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (met bijlage) voorlegt

waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere ingediende aanvraag van 1 april 2010. Hierbij wordt verwezen naar een bevestiging van een arts van 1 juli 2015 die in gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd ter kennis gebracht.

Deze bevestiging bevat de volgende motieven:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 11.06.2015 en 01.04.2010 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 11.06.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. P. M. op 27.05.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 20.05.2015 en 05.11.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 01.04.2010 waarvoor DVZ op 17.01.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening”.

Uit de motieven van de bestreden beslissing, waar de motieven van het hiervoor geciteerde advies integraal geacht worden deel van uit te maken, blijkt aldus dat de ambtenaar-geneesheer stelt dat uit de thans voorgelegde attesten blijkt dat verzoeksters (dochter) aandoening exact dezelfde is als deze die beschreven werd in het medisch attest gevoegd bij de eerdere aanvraag van 1 april 2010 en dat de gemachtigde zich op het standpunt stelt dat uit de thans voorgelegde medische stukken blijkt dat verzoeksters (dochter) gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de aanvraag van 1 april 2010, waarover reeds een beslissing werd genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag van 11 juni 2015 nadrukkelijk aangeeft dat er nieuwe elementen zijn ten opzichte van hetgeen in de beslissing inzake haar eerdere aanvraag aan bod kwam. De verzoekster zet in haar aanvraag onder meer het volgende uiteen:

“Verzoeksters’ dochter haar medische toestand is er de laatste jaren nog verder op achteruit gegaan.

Toen de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot het ongegrond verklaren van de medische regularisatieaanvraag nam, dateerde het meest recente standaard medisch getuigschrift in het dossier van 8 oktober 2012.

De Arts-adviseur concludeerde in zijn advies van 17 januari 2014 op basis van deze medische attesten onder meer het volgende:

“De afgelopen weken werden geen crisissen meer opgetekend.”

“Haar milt is licht vergroot.”

“verder waren er geen verdere verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten.”

Dit beeld klopt echter niet meer. Sinds eind 2012 is er immers sprake van een algemene achteruitgang van haar gezondheidstoestand.

Verzoeksters’ dochter heeft het afgelopen jaar meer sikkelcelcrisissen gedaan, en werd sinds augustus 2013 maar liefst tien keer gehospitaliseerd. Verder onderging verzoeksters’ dochter ook een splenectomie. (zie stukken 2 en 3)

Deze achteruitgang in de gezondheidstoestand vormt een nieuw element dat nog niet eerder voorgelegd werd, en rechtvaardigt een nieuwe beoordeling ten gronde van het dossier.”

De Raad stelt vast dat de door de verzoekster bij haar nieuwe aanvraag gevoegde medische stukken van 11 juni 2015, 20 mei 2015 en 5 november 2014, de in de aanvraag vermelde algehele verslechtering van de gezondheidstoestand, de toename van de crisissen, de tien recente hospitalisaties alsook de splenectomie bevestigen.

Hoewel de gemachtigde niet *in extenso* hoeft te antwoorden op alle door de verzoekster ingeroepen elementen ter ondersteuning van een nieuwe verblijfsaanvraag, houdt de formele motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet in dat uit de bestreden beslissing moet blijken

dat die elementen in de besluitvorming werden betrokken alsook dat de verzoekster moet kunnen nagaan op welke gronden deze beslissing is gesteund en waarom de door haar ingeroepen elementen ter ondersteuning van haar nieuwe verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals geattesteerd in een aan de gemachtigde voorgelegd medisch getuigschrift, slechts dezelfde zouden zijn als deze die reeds in de eerdere aanvraag werden aangebracht (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Nu de verzoekster bij haar nieuwe aanvraag van 11 juni 2015 een recent medische getuigschrift met bijlagen bijbrengt, dat nog niet eerder ter beoordeling voorlag en waarin melding wordt gemaakt van een algehele verslechtering van de gezondheidstoestand (wegens toename van de crisissen, tien recente hospitalisaties en een splenectomie), hetgeen nog niet werd ingeroepen in het kader van de eerder reeds beoordeelde aanvraag, en te meer nu de verzoekster in haar aanvraag zelf duidelijk te kennen geeft dat deze sterk verslechterde gezondheidstoestand een nieuw element is ten opzichte van de vorige aanvraag en beslissing, vermag de gemachtigde niet letterlijk in de bestreden beslissing te motiveren dat de gezondheidstoestand van de verzoekster “ongewijzigd” is wanneer hij in zijn beslissing niet minstens nader toelicht waarom deze verslechterde gezondheidstoestand de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand “slechts” bevestigt.

De gemachtigde verwijst naar het medisch advies van 1 juli 2015 van de ambtenaar-geneesheer. Wanneer medische stukken worden voorgelegd die melding maken van een sterk verslechterde gezondheidstoestand, meerdere recente hospitalisaties en een recente heelkundige ingreep, kan de ambtenaar-geneesheer zich evenwel niet beperken tot het enkele oordeel dat “de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 01.04.2010” noch tot het enkele besluit dat “Het gaat om exact dezelfde aandoening” zonder een bijkomende motivering die dit oordeel en besluit ondersteunt. De geboden motivering komt veeleer voor als een loutere stijlfomule, en geeft geen blijk van een werkelijk onderzoek van de door de verzoekster in haar aanvraag nadrukkelijk als nieuwe elementen naar voor geschoven recente medische ontwikkelingen.

Zowel de bestreden beslissing als het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer laten zonder bijkomende motivering niet toe te begrijpen waarom met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, de elementen ingeroepen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag niet worden weerhouden, noch waarom, in het licht van de voorgelegde elementen ter ondersteuning van de nieuwe verblijfsaanvraag van 11 juni 2015, de gezondheidstoestand van verzoeksters dochter als “ongewijzigd” moet worden beschouwd en waarom het gaat om “exact dezelfde aandoening”.

De gemachtigde schendt dan ook artikel 3 van de wet van 19 juli 1991, in combinatie met artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht, minstens door niet afdoende te antwoorden op de concrete elementen die door de verzoekster nochtans in haar aanvraag duidelijk als nieuwe elementen werden ingeroepen en die werden gestaafd door een standaard medisch getuigschrift met bijlagen.

Het verweer in de nota met opmerkingen, waarin overigens een uitgebreide *a posteriori* motivering wordt gegeven die geenszins blijkt uit de bestreden beslissing of uit het daarin vermelde advies, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft zonder voorwerp.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve wat deze beslissing betreft samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE